ОСТАННІ НОВИНИ

16:45 У Генштабі зробили важливу заяву про демобілізацію
16:24 росія дискредитує вибори у Вірменії, використовуючи загрозу санкцій, — аналітики ISW
16:17 «Це класно»: Сумська зізналася, що спить з чоловіком в різних кімнатах
16:04 Так полуницю ви ще не зберігали: рецепт закрутки, який стає головним хітом зими
15:39 «Дорога смерті» для окупантів: ЗСУ майже паралізували ключову трасу до Криму
15:25 Секрет охолодження авто: простий трюк охолодить салон швидше, ніж кондиціонер
15:15 Варшава виставила рахунок: Польща хоче повернути сотні мільйонів

ПОДІЇ

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12:24 — 12 травня 2026

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту, — з притаманним їй гумором говорить 53-річна **речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко**.

Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «швидка» вивезла її з пекла, в якому вона могла залишитись. Тільки завдяки багатьом щасливим збігам Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під градом металевої шрапнелі, що летіла з «Іскандера», не отримали навіть подряпини. Хоча один з уламків, пробивши лобове скло службового «Саньйона», прошив підголівник пасажирського сидіння й застряг у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Згадуючи ті страшні події ночі 5 травня, коли росіяни завдали подвійного удару по газопереробному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники й два працівники галузі, Світлана час від часу хапається за голову. «*Так тисне зсередини, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузії*», — пояснює, перевівши дух.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співрозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— *Тієї ночі якраз було моє чергування*, — продовжує Петрівна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — *Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди визначаємо, хто в разі чого виїжджає на місце надзвичайної події, пов'язаної з російськими обстрілами. Я, як керівниця, що взаємодіє з різними службами, виїжджаю щоразу, а якщо перебуваю сама на чергуванні, то до мене хтось приєднується. Таким чином підстраховуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних ракурсів. Того вечора зателефонував двадцятитрирічний інспектор Денис Пінчук і сказав, що «складе мені компанію».*

Нагороду Світлані Рибалко вручає міністр МВС Ігор Клименко

Проснулась Світлана після півночі від тривожного дзвінка: «*У нас приліт. Влучання в об'єкт критичної інфраструктури*».

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відпрацьований до автоматизму: екіпірування за всіма вимогами, в тому числі бронежилет, фотоапаратура й бодікамера на шоломі у керівниці.

— Це мій перший виїзд за довгі роки служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів й одним відео, — продовжує Світлана Рибалко. — *Зазвичай я роблю не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.*

Невдовзі після відбою повітряної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштовувати систему гасіння. У ліквідації наслідків прильоту було задіяно близько сотні рятувальників.

— Це була не найскладніша пожежа, — говорить Світлана. — *Зазвичай гасіння газової установки займає небагато часу: у рятувальників вироблені й відпрацьовані до автоматизму алгоритми дій із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботів. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвинений нафтогазовий промисел, у який цілиться ворог. Між іншим, росіяни не гасять вогонь на нафтобазах, які ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відсікають від інших установок, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають довго.*

…На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перекрити, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— Я зрозуміла, що потрібної мені картинки тут наразі не вдасться зробити, — розповідає Світлана. — *А на другій локації, десь на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежних. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди.*

Проти такого рішення керівниці пресслужби було все. Водій Богдан Ткаленко не міг одразу об'їхати пожежні автоцистерни на тісній території заводу. Та й пожежні не встигли виставити над розкладеними рукавами місточки для проїзду автомобілів. До того ж прямо перед «Саньйоном» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «шахедів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відкинула уламки й попросила водія якомога швидше вивезти їх з Денисом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахищених рукавних лініях під водяним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий якраз також переїжджав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ним і заїхав у тупик, ткнувшись в купу металобрухту. Та купа й невелика затримка в часі на території підприємства зіграли їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й прицільно запустили по рятувальниках.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— *Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якісь секунди — як почули по рації сигнал: «Загроза балістики»,* — продовжує Світлана Рибалко. — *Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємства. І ми потрапили в… пекло. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Слух різав такий неприємний металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на нелюдський, низький гортанний голос. Він ішов згори. І звідти посипались іскри. Водій різко загальмував. Це також нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісопосадкою. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, й тоді про наслідки страшно було б сказати.*

Почався «феєрверк». Це було схоже на атомний вибух. З неба з противним скреготом летіли металеві шарики. Все спалахувало, вибухало й світилось. Посеред ночі стало світло, наче вдень. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються якісь капсули. Тисячі блискавок! І це отак: ту-ту, ту-ту-ту. І тебе підкидає. Ти нічого не розумієш. Ці кульки пробивають машину, пролітають повз тебе. Мимо вуха, мимо шиї. Я стиснула голову, але очі не заплющувала. І тільки думала, коли це закінчиться. Лише просила: «Та досить уже! Та все! Та все! Та ну все! Досить! Досить! Та ну все!» А воно бахає й бахає. І летить на тебе, і перелітає далі. І цей звук… Найстрашніший звук, який я колись чула в житті. Це здавалось вічністю.

Ледь скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в посадку. Я, перечепившись, упала, вдарившись колінами об рейки. Мене підхопили мої золоті хлопці — один зліва, другий — справа, як наче я для них якась дорогоцінність. А я ще міцніше притиснула до себе найдорожче мені — фотоапарат.

Манікюр роботі в зоні НП не заважає

Посадка була дуже щільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за разом. Коли ж ми вже опинилися серед тих заростів, мене пробила думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути травмовані й загиблі, зараз почнеться евакуація, а наша машина, що лишилась посеред дороги, застопорить рух. Мусили повертатись назад. Автівки нашої вже, на жаль, нема. Вона навіть не завелась, бо з неї витекло все масло. Капот виявився пробитий вся вона прошита шрапнеллю. Якось заштовхали її поближче до паркану, щоб не заважала проїзду.

Я закріпила на касці камеру, щоб фіксувати те, що відбувається навколо. І в цей момент мене збиває ударною хвилею. Так кинуло, що всі внутрішні органи, здалось, підскочили. Як виявилось, лише ми троє не чули попередження про чергову загрозу балістики, бо моя рація була влаштована під пасажирським сидінням й вона лишилась у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів розвідувальний дрон і коригував удари…

Я підняла голову й дивилася в небо. Воно розривалось на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добити тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже гучно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені балістика. Між ударами минуло всього кілька хвилин. Другий приліт ракет потрапив на мою бодікамеру. Якби ми не повернулися з лісопосадки, то цього не вдалося б зафіксувати. І, може, ми з колегами не отримали б контузій. Хоча не знаю, коли саме нас контузило — чи тоді, коли у нас летіла шрапнель, чи в момент прильоту звичайної балістичної ракети.

Повторний удар прийшовся в купу металолому, на який ми наткнулись при виїзді, менше у ста метрах від нас. І якби не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її двоє колег-чоловіків добігли на першу локацію й одразу ж включилися у пошуки тих, хто міг лишитися в зоні ураження.

— *У заводське сховище стягували поранених,* — пригадує Світлана Рибалко. — *Одному з наших рятувальників уламок прилетів у пах. Але все обійшлося малою кров'ю — він не зачепив крупної артерії.*

Було видно, що заступнику начальника управління Володимиру Гришаніну, який керував гасінням пожежі, було зле. Як виявилось, він знаходився найближче до епіцентру вибуху й отримав контузію — око опухло, він став погано чути. «Десь наші там, вони можуть бути поранені, їх треба знайти. Нема Ігоря Боканя», — сказав, побачивши мене. «Ідемо разом шукати» — я не вагалась. Денис Пінчук сказав, що мене не залишить, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою пораненим. Їх треба було переносити, накладати пов'язки.

…Нічого страшнішого, мабуть, у моєму в житті після того вибуху балістичної ракети зі шрапнеллю не було. Мертвий, розбитий завод, на якому шукаєш людей, з якими працювала десятки років. І не знаєш, чи знайдеш живими…

Я набрала з телефона Боканя, він відгукнувся. Але не встиг відповісти на запитання, де перебуває, як зв'язок обірвався.

Ми з Гришаніним почали кричати, у мене аж голосові зв'язки зболіли: «Ігор, Ігор! Хто тут ще є живий?» Прислухались, але нам ніхто не відповідав. Так боялися, що десь хтось лежить і стікає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть запустити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно прочесали всю територію, проте нікого не виявили. На щастя, нашого Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуювали.

То був цирк, звісно. Гришанін погано чує, а у мене в голові гуде. Двоє контужених намагаються когось врятувати. Пізніше ми з себе сміялись, а тоді було не до сміху.

Повернувшись до бомбосховища, де лежали поранені, я попросила води. Починаю пити й відчуваю, що мені стає погано: знудило, закрутилась голова. Не розуміла, що зі мною відбувається. Думала, може перенервувала.

А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє загиблих: заступник начальника оперативно-координаційного центру Віктор Кузьменко й пожежний-рятувальник Дмитро Скриль. Дмитра я менше знала, а Вітя був моєю улюбленою моделлю: я дуже часто його фотографувала у процесі роботи, бо він завжди виглядав у кадрі вдало. Але не тільки тому, звісно. Це був величезний професіонал своєї справи. Ми з ним мало не щодня спілкувались на різні теми. Я зверталась до нього, якщо мені потрібна була консультація стосовно якоїсь техніки чи якогось пожежного засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця гасіння пожежі. Так було й цього разу…

Загиблий Герой України Віктор Кузьменко був «улюбленою моделлю» Світлани

Минулого року, на День рятівника, 17 вересня ми разом отримали державні нагороди. Президент вручив йому Золоту зірку Героя України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

Я розридалася. Виплакавшись, погодилась їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій понижений тиск скакнув до високих позначок, яких ніколи в житті не було, а, по-друге, мене всю трясло й вивертало. Хоча на адреналіні не вважала, що потребую лікарської допомоги, бо ж руки-ноги цілі, поранень нема. Збиралась далі працювати на місці прильотів.

Пожежний-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарні, куди звозили рятувальників зі складними мінно-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, довго не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона… попросилась на роботу. Бо треба було готувати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотографував закривавлену каску й випущену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шию.

— *Я сказала неправду, що за мною нібито приїхали співробітники, й лікарі мене відпустили,* — усміхається. — *Вийшла на подвір'я, викликала таксі. Стою така в уніформі, у запилених берцях, із закіптюженою каскою. Таксист здивувався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю.— Але я трохи брудна. Вибачайте".*

P. S. 9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороди й нагрудні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі»

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина, зроблена на Полтавщині, увійшла до найкращих фото 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Фото надані Світланою Рибалко

Читайте нас у Facebook

1925

Побачили помилку? Виділіть її та натисніть CTRL+Enter

До змісту розділу

Друкована версія | Лист редакторові | Поскаржитися

Поділитися 0 | Поділитися | Твітнути

ПОПУЛЯРНЕ

1. Батько лишив Грушевському стільки грошей, що той побудував шестиповерховий будинок і училище: вийшла книга про українську інтелігенцію початку ХХ століття — 30 травня 2026 12:24
2. «Мене називають стервою»: суддя, яка працювала на фсб, отримала 15 років ув'язнення за держзраду в умовах воєнного часу — 6 червня 2026 16:50
3. «Наше завдання — померти у вертикальному положенні й без памперса»: 70-річний інструктор ЛФК про боротьбу з поганою генетикою та грижами — 7 червня 2026 12:25
4. Вбивця мав з собою два зображення Петлюри, але спитав: «Ви Петлюра?» — і після ствердної відповіді почав стріляти: 100 років тому загинув лідер УНР — 25 травня 2026 12:25
5. «Ми заходили на позиції, які знищувалися в нуль»: зірка «Ти — космос» Володимир Кравчук про роки на фронті — 28 травня 2026 12:24

* Рейтинг формується за останні 7 днів

Погода 11.06.26, вдень sinoptik
Київ
+27° вологість: 47% тиск: 746 мм вітер: 3 м/с, Південний
Погода на 10 днів від sinoptik.ua

БІЛЬШЕ У РОЗДІЛІ

Фігурант «плівок Міндіча»: СБУ затримала бізнесмена Василя Веселого — 11 червня 2026 11:54
Виготовив понад 12 кг вибухівки для терактів у Харкові: СБУ затримала агента ФСБ «на гарячому» — 11 червня 2026 11:17
Українські дрони знищили один із найнебезпечніших кораблів рф: з'явилися супутникові знімки (фото) — 11 червня 2026 10:40
Горять будинки, під завалами люди, є жертви: росія завдала комбінованого удару по Україні (фото, відео) — 11 червня 2026 08:40
Боронив Україну з 2015 року: під Покровськом загинув штаб-сержант з Хмельниччини — 10 червня 2026 20:33

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

Левам краще відмовитися від ризикованих кроків, а Дівам — від підробітку: гороскоп на 11 червня
Варшава виставила рахунок: Польща хоче повернути сотні мільйонів євро за допомогу Україні
Забудьте про оцет і соду: чим ефективно очистити унітаз від нальоту
Чи треба знімати плівку з сосисок перед варінням: відповідь виробників

Новини партнерів

Мапа сайту

Новини | Україна | Політика | Гроші | Події
Світ | Пряма лінія | Блоги | Спорт | Футбол
Культура | Шоу-бізнес | Фігурка дня | Суспільство | Стиль життя
Книга рецептів | Люди та звірі | Життєві історії | 25 років потому
Історія сучасності | Наука та технології | Клуб споживачів | Запитайте у Фактів

Реклама | Передплата | Контакти | Привітання і співчуття | Правила користування сайтом fakty.ua

© 1997—2026 «**Факти та коментарі**®»
Усі права на матеріали сайту охороняються у відповідності до законодавства України.
Матеріали під рубриками «На правах реклами», «Реклама», а також позначені символом Р публікуються у якості реклами та мають інформаційно-комерційний характер.